

В. „ЗАКОННОСТЪ“

ще излиза два пѣти въ седмицата:
ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДѢЛЯ.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:
се прибавятъ пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсець
Писма, рѣкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на Руссенското Женско Благо-
творително дружество „Добродѣтель“ извѣстия на
почитаемитѣ си съгражданки, че отъ 1-й Декемврий
н. г. въ професионалното му училище се приематъ
за шияние слѣдующитѣ прѣдмѣти:

Роклички за дѣца съ цѣна отъ 3—8 лева.	
Блузи дамски „ „ „	5 „
Матинета „ „ „	2—4 „
Робъ де-шамбъръ „ „ „	6—8 „

Училището се намира на улица „Ангелъ Кочевъ“

Отъ Настоятелството.

5—5.

Зѣбний Лѣкаръ

ЖИВКО ИКОНОМОВЪ

живѣе на жгѣла на Караджовата и
Княжеска улици.

10—2.

На 21 того, мѣжду 4 и 6 часа вечерята,
е изгубенъ златенъ дамски часовникъ съ
прикаченъ медалионъ. Който го е намѣ-
рилъ, умолява се да го прѣдаде въ ре-
дакцията на вѣстника, отъ гдѣто ще по-
лучи прилично възнаграждение.

3—2.

Обявявамъ на почитаемата руссенска публика,
че прѣзъ цѣлия зименъ сезонъ, въ празничнитѣ и
недѣлни дни, въ хотелъ ми „Ислах-хане“ —
„Швайцеръ“ ще свири флотската военна музика,
подъ управлението на г. Капелмейстера Фр. Свобода,
който за тѣзи цѣли е приготвилъ единъ съвѣтъ
новъ репертуаръ.

На расположението на публиката ще бждатъ
и двата салона: горния и долния.

Въ завѣдението ми се консумира исклучително

ЩАЙНБРУХСКО ПИВО.

Една чаша 25 ст. кога има музика, и 20 ст. — кога нѣма.

Съ почитание:

Мартинъ Дубовскій.

Сдържателъ на хотелитѣ „Ислах-хане“ — „Швай-
церъ“ и „Европа“.

5—3

I-ва Българска Пожарна Дружина

„РАЗВИТИЕ“.

Поканватъ се г. г. членоветѣ на Пър-
вата Българска Пожарна Дружина „Раз-
витие“ на рѣдовно общо събрание въ
Недѣля, на 12 Януарий, въ 10 часа сут-
ринята.

Гр. Руссе, 8 Януарий 1897 г.

Отъ Настоятелството.

РУССЕНСКО ОКР. ФИНАНСОВО УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 12099.

прѣдъ Държавното пасище „Чер-
се отдаде подъ наемъ за петъ
арий 1897 до 31 Декемврий
а се на заинтересуванитѣ, че
7 год., въ три часа слѣдъ
та на Руссенското Финан. От-
ще се произведе търгъ съ
на слѣдующия день въ сжция
е переторжка.

ание участие въ търга е 875

лева, въ Банкови удостовѣрения, Ковчежнически и
Главни Бирнически Квитанции.

Гр. Руссе, 28 Декемврий 1896 г.

Окр. Управителъ: А. Каназирски.

За Финан. Началникъ: Саирдоновъ.

1—1

Базаръ де Лукъ

Назначава окончателна распродажба на юве-
лирни, метало-посребрени стоки и часовници, съ не-
бивали евтини цѣни.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Подписаний, Деню Ивановъ, изъ с. Куртъ-Бу-
наръ, Чирпанска околия, живущъ въ гр. Стара-За-
гора, благодаря крайно на I-то Българско Застрахо-
вателно Дружество „България“ въ гр. Руссе, кое-
то чрѣзъ агентина си, г-нъ Наня Димитровъ въ
гр. Стара-Загора, ми заплати напълно загубитѣ отъ
пожарътъ, който стана на 17-й Септемврий т. г. въ
дюкянътъ ми въ с. Куртъ-Бунаръ, въ който изгорѣ-
хъ сждоветѣ ми, осигурени на сжщото дружество съ
застрахователна полица № 11923.

Считамъ за своя приятна и священная длъжностъ
да покана всички лица, които желаятъ да бждатъ
бързо и напълно обезщетени, кога пострадатъ отъ
пожаръ, да осигорятъ имотитѣ си на рѣченото Дру-
жество „България“, което въ всѣко отношение
заслужва прѣдпочитание при другитѣ подобни дру-
жества въ страната ни. Съ съжаление исповѣдамъ,
че Дружеството „Балканъ“, на което бѣше осиго-
ренъ дюкянътъ ми, въ който бѣхъ сждоветѣ, още
не ми е заплатило загубитѣ и не иска да ми ги за-
плати напълно, а ми прѣдлага само лева 600 срѣ-
щу загуби отъ 1800, за което повдигамъ противъ
него процесъ. Повторно казвамъ: Хвала на дру-
жеството „България“.

Гр. Ст.-Загора, 30/X 96 г.

Деню Ивановъ.

3—2

Даватъ се подъ наемъ:

Една магaзия и задъ нея една едно-
етажна кжца, състояща
отъ три етаи и пр. находящи се на жгѣла на Кня-
жеската и Караджова улици.

За споразумѣние до аптеката „Корона“.

1—1

Дава се подъ наемъ

Една кжца надъ подница, отъ 4 етаи и
кухня, съ дворъ. Цѣна умѣ-
ренна.

Желающитѣ да се отнесатъ до Петрана Доб-
рева, домъ № 1220, улица Михайловска.

1—1

СПИСОКЪ

на

Лицата, които сж внесли на г. г. Бр.
Руменчеви доброволна помощ за Ох-
ридското Българско училище.

Продължение отъ брой 17.

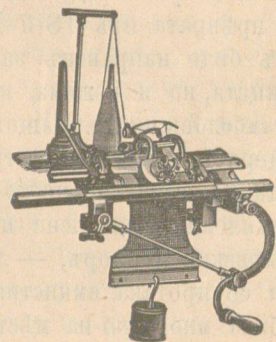
Драганъ Драгановъ	5 л.
Д. Шипковъ	5 „
Ат. Карамариновъ	5 „
Ст. Павловъ	5 „
Н. Бессарабовъ	3 „
Андонъ Костовъ	3 „
Стаматъ Павлевъ	3 „
Лазаръ Дойчиновъ	2 „
Христо Веляновъ	2 „
Богданъ Кузмановъ	2-50
Иванъ Тодоровъ	5 „

Д. Трайковичъ	5 лева
Михаилъ Павлевъ	10-20
Тодоръ Петровъ	5 лева
Иванъ Наумовъ	2 „
Боби Газурковъ	5 „
Петръ Ханджиевъ	2 „

(Слѣдва).

НАЙ-НОВИ

ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ type M

съ ръководство на български езикъ се нами-
ратъ за проданъ у:

Мънзовъ & Бабаджовъ въ Руссе

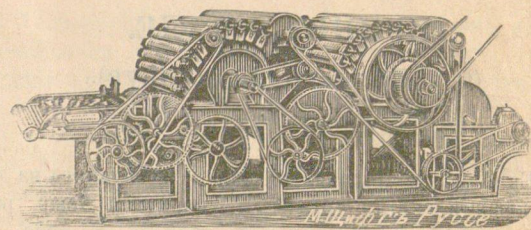
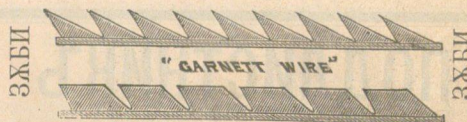
Тия машини се отличаватъ отъ другитѣ систе-
ми съ слѣдующитѣ прѣимущества: Съвършено
легки колца; патентовано водение на кол-
цата; автоматически напрѣгатели за вал-
често плетение чрѣзъ махане само рѣч-
ката на лѣво и дѣсно; прѣзалки не се
употрѣбляватъ, както при другитѣ систе-
ми; свободностоящи лѣгла за иглитѣ; га-
гичкитѣ на кукитѣ (иглитѣ) се отварятъ
посрѣдствомъ патентовани четинени чет-
ки, съ което иглитѣ се запазватъ отъ повреждане
и чупение; завзематъ малко мѣсто, и произ-
веждатъ много работа.

Плетачнитѣ машини type M сж толкова прѣ-
въсходни, щото смѣло може да се каже, че нито една
отъ конкурирующитѣ фабрикации не притѣжаватъ тѣх-
нитѣ хубави качества.

Сжщата фирма — Мънзовъ & Бабаджовъ
доставлява съ най-износни цѣни и

АНГЛИЙСКИ ДАРАЦИ

съ чиличени зѣби на валсоветѣ,

дарацѣ отъ най-здрава конструкция, които влачатъ
всѣкаква вълна безъ чепкало.

Проспекти и цѣни се испращатъ по искание

3—2

Руссе, 8 Януарий 1897 год.

Повръщаме се днѣсъ да допълнимъ съ нѣкоя
и друга мисль уводната статия отъ послѣдния брой
на нашия вѣстникъ, която бѣхме посвѣтили на не-
отколѣшното разрѣшение (?) на офицерско-емигрант-
ския въпросъ.

Ние спомѣнахме вече въ притурката къмъ брой
18 на „Законностъ“, че амнистирането на г. г. офи-
церитѣ-емигранти, спорѣдъ както е редактиранъ и
прокаранъ закона отъ 21 Декемврий 1896 година,
е искушено съ една много висока цѣна, която този

„белгийски“ акт на „милост“ и „великодушие“ рѣшително не е струвалъ. Приравняването на нѣколко души офицери-емигранти, пострадали прѣди десетина години за осъществяването на една идея — патриотическа или прѣдателска (?) това е другъ въпросъ — благодарение на своя *заблуденъ умъ*, но не и заблудено сърдце, както е благоволил да каже въ камарата г. Стоиловъ, — приравняването на тѣзи клѣтво-прѣстѣпници (!) къмъ *всички* виновници въ политически „злѣдѣния“, извършени до 21 Декемврий 1896 година, въ числото на които влизатъ истязания, бияния, интернирания на невинни български граждани и горения на живи хора съ газъ, — приравняването на тѣзи двѣ категории „прѣстѣпници“, казваме, и опрощаването имъ *заедно*, съ единъ и *сѣкия законъ*, е, спорѣдъ насъ, най-крѣвното и най-незаслужено оскърбление, което едно правителство можеше да нанесе на българскитѣ емигранти. То е, по нашето мнѣние, едно отъ най-яркитѣ доказателства за отсѣтствието въ системата на г. Стоиловото управление не само на какъвъ-годѣ политически моралъ, но дори и на най-елементарния политически тактъ. Закона отъ 21 мин. Декемврий, по своята буква и духъ, извращава и самия смисълъ на прѣврата отъ 18-й Май 1894 година, който ужъ биде направенъ за да се промѣнятъ не само лицата, но и режима, и да се искорѣни отъ дѣно стамболовщината. Защото, ако опрощаването на офицеритѣ емигранти е трѣбовало да се искупи съ цѣната на амнистирането на *всички* политически прѣстѣпници, извършени и прѣзъ врѣмевата на Стамболовския тероръ, — то положително нѣмаше защо да се протака амнистията цѣли три години. Тя би била много по-на мѣстото си изведнѣжъ подиръ 18-й Май, или поне прѣзъ врѣмето, когато се свика първата сессия на VIII-то обикновено народно събрание и когато въ паметта на българскитѣ граждани бѣ още прѣсно съдържанието на Височайшия рескриптъ до Стамболова...

Не искаме да бждемъ злѣ разбрани. Ние не сме противници на помилването, на амнистията изобщо, защото смѣтаме, че послѣдната е една отъ най-сѣкпитѣ и най-драгоцѣнни прерогативи на Българското Народно Прѣдставителство и на Българската Корона. Смѣтаме се въ право да мислимъ, обаче, че ако по отношение къмъ политическитѣ прѣстѣпници отъ Стамболовия режимъ проявяването на тѣхъ върховна правителствена прерогатива дѣйствително е могла да бжде внушено отъ високи чувства на „милост“ и „великодушие“, то, по отношение къмъ емигрантитѣ, тя сигурно е била наложена отъ естественния вървежъ на събитията, въ който вървежъ чувствата на прѣдставителството и на Короната, очевидно, сж играли най-малката, най-незначителната роля. Ето защо ние считаме, че помилването на емигрантитѣ *наръдъ* и *заедно* съ политическитѣ прѣстѣпници отъ падналия режимъ е едно крѣвно и незаслужено оскърбление на първитѣ, което никакви „политически“ или какви-годѣ други съоб-

ражения на правителството не ще могатъ да измийтъ. . . .

По въпроса за *пенсонирането* на емигрантитѣ, вмѣсто незабавното имъ *приемане* обратно въ рѣдовѣтъ на армията, ние говорихме подробно въ миналия си брой. Тамъ ние установихме по единъ очевиденъ начинъ, че приравняването на емигрантитѣ къмъ българскитѣ *инвалиди* и приемането на служба само *нѣколко* отъ тѣхъ, съ цѣлъ да се раздѣлятъ и тѣ на фракции, та на правителството да бжде по-лесно да владѣе (ако *слуховете* за това послѣдне намѣрение на г. Стоилова излѣзатъ вѣрни, разбира се), че тѣзи двѣ условия, казваме, прѣдставляватъ най-големия и най-опасния, може-би, недостигъ на закона отъ 21 Декемврий.

Да допустнемъ, обаче, че емигрантитѣ биха поискали да се възползуватъ отъ правата, които имъ създава прокараното специално за тѣхъ допълнение къмъ закона за пенситѣ, и, поради това, биха се завърнали въ България. Какво ще излѣзе, знаете ли? Ще излѣзе, че почти половината отъ тѣхъ не ще могатъ даже *инвалиди* да станатъ, тъй като или нѣматъ въ общо сложностъ, у насъ и въ Россия, изискуемата се десетъ годишна служба, или пъкъ не удовлетворяватъ на нѣкои *други* условия, опрѣдѣлени въ закона. Младитѣ офицери, които емигрираха въ Россия по дѣлото на Паница и на Бѣлчева, по-старитѣ тѣхни другари, които постѣпиха на руска служба, като прикомандировани, или прѣведени, *не незабавно* подиръ събитията отъ 9 Августъ, а нѣколко години по-послѣ, офицеритѣ-емигранти, които сж приели руско подданство (закона говори за офицери — *български подданици*) и проч. и проч. — *всички* тѣзи амнистрирани „прѣстѣпници“, повтаряме, не подхождатъ подъ опрѣдѣленията на закона, а, слѣдователно, и не ще могатъ да се възползуватъ поне отъ правото да се смѣтатъ за *инвалиди*. Освѣнъ това има цѣлъ рѣдъ офицери, които, въ това врѣме, когато тѣхнитѣ другари сж бѣха вече зачислили и настанили въ руската армия, лѣжаха по българскитѣ затвори и не можаха нито да мислятъ за каквато и да е военна служба. Нимъ тѣ, за туй, защото сж искупували чистотата на своитѣ убѣждения съ носане на затворнически панталони и *не сж* могли, или не сж цѣли да избѣгатъ въ Россия, трѣбва да иматъ по-малки права отъ по-честитѣ свои другари по служба и по страдания? . . .

Нѣщо повече. Ние и другъ пѣтъ сме казвали, че *по-голямата частъ* отъ българскитѣ офицери които напустиха армията подиръ 9 Августъ 1886 година, или съвсѣмъ неходиха въ Россия, или, ако ходиха и служиха въ рускитѣ войски нѣкое врѣме, то подиръ 18 Май 1894 год., убѣдени, какво стамболовщината е окончателно унищожена, се завърнаха въ България, готови да подадѣтъ братска ръка на наслѣдницитѣ на покойния тиранинъ, за да се искара отечеството отъ пѣтя на прѣмеждията и опасноститѣ, въ който бѣ го тикнала една крѣвава и прѣходна епоха. Нимъ и тѣзи категория емигранти

слѣдни *личността*. Нека Ваше Величество преглѣда първитѣ три цифри на моя бѣлѣгъ; знаковетѣ (цифритѣ) 6, 2, 5 не казватъ ли ясно, че азъ съмъ роденъ въ шестото окръжие, втората му околия, петата градска община, т. е. въ онуй мѣсто, което се наричаше прѣди Соколовъ градъ, както ни учѣтъ рѣчицитѣ. Слѣднитѣ цифри 5²...

— Какво ще каже 5²? попита Зюмбюланко.

— Господарю, ний тѣй пишемъ десетъ. Ний пишемъ до деветъ, за да имаме всѣкога само една цифра въ всѣки отъ нашитѣ стѣлбци, които показватъ единъ фактъ. Щѣме да бжде оскърбление за свещенната особа на Ваше Величество, ако употребявахме нулата, кралевската цифра. Числата 5², 2, 9⁶ казватъ, че въ десетата година отъ вѣка, въ втората деветина (тѣй е името на нашата нова недѣля), и въ деветий день азъ съмъ записанъ шестий въ регистра (кондиката) за ражданията, женидби и умирапията.

Колкото до числото 3¹, 5, 6, то показва реда, кѣто занимавамъ азъ въ фамилията и въ обществото. Цифрата 3¹ показва, че съмъ вдовецъ съ едно дѣте. Носѣхъ цифрата 2, когато бѣше жива жена ми и цифрата 1—прѣди да се ожена. Цифрата 5, която слѣдва, показва, че съмъ отъ петий класъ, т. е. отъ земевладѣлческото съсловие.

Нумеро 1 носѣтъ пролетаритѣ (бездомницитѣ, сѣнитѣ сиромаси), нумеро 2 офицери, които неплащатъ личенъ налогъ, нумеро 3 патентоплатцитѣ, нумеро 4 дребнитѣ земевладѣлци. Най-сѣнѣ, цифрата 6 показва, че азъ съмъ отъ шестий разрядъ, отъ който сж всички висши чиновници. Селянитѣ иматъ нумеро 1, занаятчиитѣ 2, търговцитѣ и фабрикантитѣ 3, войницитѣ 4, чиновницитѣ и полицейскитѣ стражари 5. Всичко туй както благоизволявате да виждате, е една чудесна простота.

трѣбва да бждѣтъ оставени на улицата, само и само защото на нѣкого отъ тѣхъ, може-би, не достигатъ нѣколко мѣсеци, за да си допѣлни изискуемитѣ се отъ закона срокове? . . .

Не, колкото повече се занимаваме ние съ „белгийското“ разрѣшение (?) на офицерско-емигрантския въпросъ, толкова по дълбоко се убѣждаваме въ не-сѣстоятелността на закона отъ 21-й Декемврий и въ опаснитѣ практически сѣтнини, които може да докара неговото прилагане въ дѣйствиѣ. За нѣкои отъ тѣзи сѣтнини ние вече спомѣнахме нѣщо миналия пѣтъ, сега нека повторимъ само, че г. г. офицеритѣ емигранти трѣбва да бждѣтъ много внимателни при вземането на каквото и да е рѣшение, за да се попрѣчи на г. Стоилова да *ги раздѣли и да ги владѣе*. . . .

Върху послѣдния въпросъ, впрочемъ, ние ще имаме случай да се повърнемъ още не веднѣжъ. . .

ОТЪ ЩО ТЕГЛИМЪ

(Продължение отъ брой 19).

У насъ напраздно се твърди отъ нѣкои, напр., че Княза не можалъ да гарантира свободата на изборитѣ. Чл. 84 отъ Конституцията не може да се тълкува, че не говори за подаване прошения и до Князя. Напротивъ, споредъ коментатори на Английската конституция, английскитѣ подданици могатъ да искатъ всѣкога *правилна администрация и свободно отправление на правосъдието въ сѣдилищата*, за което *можатъ да даватъ петиции* (прошения) *на короната*, за да *премахне тя мѣжнотитѣ*, и *най-сѣтнѣ* да се взематъ за оръжие за своя законна защита. („Знаме“, 24/II 95 г.).

Отъ казаното до тукъ слѣдва, че не може да не бжде отговоренъ въ една конституционна държава и самий държавенъ глава, само че *предъ закона, вмѣсто държавний глава, отговарятъ министритѣ*. И тѣй, за прѣстѣпленieto на покойний ни Князь, гдѣто си прѣстѣпи клѣвтата, трѣбоваше да отговарятъ онѣзи, които сж приподписвали манифеститѣ и указитѣ му.

Впрочемъ, да не говоримъ по-нататѣкъ за покойния ни Князь, който отсѣнѣ станъ *жертва за народа ни*, та послѣдний, вѣрваме, му е простилъ напълно вината, що стори въ 1881. Да не говоримъ и за днешний ни Князь, като за всички негови дѣла сж на лице да отговарятъ тѣзи, които при Него ставахъ и сж министри. Нѣма между живитѣ само великий прѣстѣпникъ предъ народа, Ст. Стамболовъ, който се наказва отъ нѣкого или отъ нѣкой, несждии, мислимъ, по-строга, отъ колкото щѣше да го накаже единъ день Държавний сѣдъ на Българското Княжество по *Закона за сѣдение министритѣ* (1880).

Беззаконията у насъ слѣдъ 1879, а главно слѣдъ 9 Августъ 1886, руняхъ. Първото Обикно-

— Твърдѣ голѣмо еднообразие, потвърди баронъ Плачковъ и си въздѣхъ. Старитѣ врѣмена бѣхъ по-добри. Всебѣрковичъ си повдигна раменѣтъ, обърнѣ се къмъ принца и добави:

„Илишно е на единъ умъ такъвъ възвишенъ, като ума на Ваше Величество, да изброяватъ голѣмитѣ прѣимущества, които произлизатъ отъ туй чудесно упростотворение. Когато ще има да се ожени единъ момѣкъ, нѣма нужда да се изучава реда му и частнето му; нумерото му казва всичко. Когато нѣкой кокетка (спиздуша) се опита да скрие годинитѣ си, когато нѣкой интригантъ поиска да се покаже за нѣщо; когато нѣкой простъ гражданинъ рече да се представи за благороденъ — *една дума* ще стига за разбиране: *Да видимъ нумерото ви*. И защото прѣкрасний идеалъ, предѣлта и цѣльта на едно правителство, е да се ръководи и дисциплинира народа като войска, кое е по хубаво отъ една система, гдѣто всѣкой е вписанъ въ нѣкой полкъ, нумеруванъ, описанъ и подпечатанъ? Не е ли туй въстѣржествуване на е еднообразието?

„Надѣя се, че не ще се спрежъ до тукъ, и че Ваше Величество ще ознаменува своето крадувание съ *ква* ние реформитѣ до края. Защо сж тѣзи собс *имена*, които смущаватъ административната редов *Равен*ството не се сходя съ тѣзи остарѣли раз *тъ* какъво право едикой си да се казва Тра *филъ* или Цвѣтко, а другий да се казва *ко*. Върбанъ или Каменъ? Какво по-едно *кото* да се каже: азъ съмъ 734. 926, 2².

Жена ми е 321. 9²58, 2³45;

Голѣмий ми синъ 734. 7³42, 133.

„На първий погледъ, двѣтъ цифри казватъ ли съсловieto? 33 е патентуванъ е писний чиновникъ, 56 висний чиновникъ; 1

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 19).

„Едно врѣме, господарю, при крадуването на едно отъ вашитѣ свѣтли прѣдѣли, Лапнимухия бѣше раздѣлена просто на окръжия, околии, градове и села, като всѣко си имаше различно име. Годината бѣше раздѣлена на мѣсеци, мѣсецитѣ на недѣли, а недѣлитѣ на дни. Тѣзи мѣсеци и тѣзи дни си имахъ отдѣлни имена; туй бѣше едно разнообразие безъ край, туй бѣше една безпрестанна бърканица. Имаше едно натрупуване на исторически спомени, които прѣчахъ най-тежко на административната еднообразностъ. Бащитѣ ни, които имаха геометрически умъ, се отказвахъ отъ своитѣ мнѣния и убѣждения, когато ги наидяхъ погрѣшнѣ; ако тѣ не можахъ да постигнатъ туй тържествующе единство, което ни отбѣгва, поне тѣ сведоухъ въ цифри и ведно географията, алманаха (календаря) и гражданското състояние. Туй е едно отъ онѣзи изнамѣрвания, за които ни завиждатъ другитѣ държави, и които нѣматъ смѣлостта да заематъ отъ насъ.

„Всѣки Лапнимуха приема всѣка година срѣщу установенъ налогъ, една ливичка, ушита съ деветъ цифри, която трѣбва да носи постоянно на лѣвата си ръка, подъ страхъ на тъмниченъ затворъ и парична глоба. Отъ тѣзи деветъ цифри, първитѣ три изразяватъ *пространството* слѣднитѣ три показватъ *многочисленieto*, а тритѣ по-

важно Народно Събрание се растури, именно защото не щѣ да се наруши основният ни законъ: да се казва на князя *височество*, вмѣсто *святлостъ*, въ чл. 6 на Конституцията. Второто Обикновено Народно Събрание утвърди нѣкои беззакония на панахий тогавъ консервативенъ кабинетъ. Напр., да вземемъ издаденитъ закони по чл. 3 отъ Конституцията. Началата за *самоуправлението* (self-government) на окръжията, околитъ и общинитъ въведе ли се? Раздѣли се чрѣзъ закони Княжеството на окръжия, околии и общини, но *на околитъ се даде само правителствено полицейско управление*. И до днесъ околитъ у насъ не сж юридически лица. Ами окръжията и общинитъ иматъ ли *самоуправление*?

Истина е, че тѣ си иматъ свои имоти и ступански управления, но *самоуправлението* въ истинскій смисълъ на думата, липсува въ тѣхъ. Ний разбираме, че *има само-управление тамъ, гдѣто висшата властъ има право само да пита защо, а не и да казва не бива*. (Туй просто, но много пълно опредѣление, ако не ни лъже паметята, дължимъ на покойний Любена Карвеловъ. Чети неговото списание „Знание“). Тѣй ли е у насъ? Вижте законитъ ни за общинитъ и за окръжнитъ съвѣти. Закона за градскитъ общини, до нѣгдѣ, прави изключение. Ако разгледаме протоколитъ на Учредителното Събрание, ще срѣщнемъ да се обяснява, какъ ще трѣбва да се приложи чл. 3 отъ Конституцията, възъ която, казалъ е г. М. Балабановъ, щѣ се основава *всѣкий законъ у насъ, „и уви на онзи законъ, който не бжде споредъ нея“*. Ето какъ тоя ораторъ е поддържалъ (въ 1879 г.) чл. 3: „Общината е главниятъ темелъ на административното здание, и тя трѣба да има *пълно самоуправление*. Като възлазямъ нагорѣ, намирамъ *околията* — и тя е община, но на правителството се дава право да назначава *единъ или двама полицейски чиновници*“. (Значи, множеството, т. е. полицейскитъ стражари ще сж общински или околийски служащи, а не държавни). „Като възлазямъ по-нагорѣ, продължава г. М. Балабановъ, намирамъ окръжиято. Въ него давамъ на правителството по-голямъ право, да може да си назначава началникъ или префектъ, съ единъ съвѣтъ. — Губернитъ ще паднатъ, което не ще бжде отъ голѣма вреда за насъ, като тѣ се спомагали за централизацията и малко сж ни ползували, както и турскитъ *мюгесарифлици*“. Кажете, молимъ, днешнитъ ни окръжни управления не сж ли такива, каквито бѣхъ турскитъ *мюгесарифлици*? Не се ли считатъ окръжнитъ ни управители за *паша*, когато, по чл. 3 на Конституцията, тѣ трѣбваше да сж само единъ видъ прокурори при окръжнитъ постоянни комисии, които послѣднитъ днесъ, вмѣсто *окръжни власти върху начала за самоуправление*, сж жалки орждия на окръжнитъ управители, тѣзи висши чиновници, които, по закона за тѣхъ (чл. 8) сж длъжни да изпълняватъ законитъ и правилнитъ, а *сжщо и заповѣдитъ, които получаватъ отъ всички*.

умно, какво по-ясно? География, хронология, биография, статистика, финансии: всичко туй е съкратено чрезъ тая чудесна аритметика. Туй е единство въ науката и въ държавата.

„Ваше Величество ще разбере сега, защо пулата е емблемата на Кралевството. Турено върху пространството и врѣмето, кралевството е безсмъртно. Она, който носи короната, нѣма фамилия; той е баща на подданицитъ си и той нѣма отдѣленъ имотъ, защото всичко що владѣятъ дѣцата е негово, тѣ сж твърдѣ много честити да турятъ подъ неговитъ крака паритъ си, силитъ си и живота си.

„Кралевството е всичко, и отъ къмъ тая страна още пулата е емблемата му, защото тя е единичното количество, което нищо не може уголѣми и нищо не може намали.“

— Всичко туй е твърдѣ много остроумно каза Зюмбюланко, и азъ почвамъ да разбирамъ пословицата, която казва че за сполука въ тоя свѣтъ, всичкото е да имашъ добро пукаро.

ГЛАВА IV.

Зюмбюланъ се посвети въ голѣмото искусство да шарува.

„Имамъ честь всеподданно да прося отъ Ваше Величество, да преминатъ по-нататъшното разна дѣлата, продължи Всебърковичъ, като бърза да се сполука.“

— Шарува, че Ваша млада мдростъ сега е въ удоволствието и празничната не чака. Отъ тая

китъ *Министерства*, и, главно, не ще съмнѣние, безпрѣкословно да се покоряватъ Министру на Полицията, и да биватъ, както сж, единъ видъ български *каймакама*.

Не щѣли сме да имаме централизационната система, а днесъ, напр., и за урегулиране нѣгдѣ и най простата улица, се иска утвърждение рѣшението на общинскитъ съвѣтъ отъ министерството въ София. При такава зависимостъ на общинскитъ ни съвѣти отъ централната властъ, може ли да се говори за самоуправление. Г-нъ Д. Грековъ е говорилъ: „*Самоуправлението на общинитъ ще бжде излюто*; това разбирамъ. Но не мож да си прѣдставя, че въ единъ окръгъ нѣма да има чиновникъ отъ правителството.“ Г-нъ П. Карвеловъ е отговорилъ, че за примѣръ той може да укаже, гдѣто въ Англия и Америка всичкитъ чиновници въ провинциитъ сж по изборъ, а не се назначаватъ отъ централното управление. Г-нъ Д. Грековъ е прѣдложилъ, да се обясни, че правителството нѣма да има агенти въ общинитъ.

Но да не продължаваме. Такова ли самоуправление имаме днесъ? Такова управление нѣмаме нито *на книга*. Остави че и най-долнитъ чиновници у насъ се назначаватъ отъ министритъ, но нито можете да дадете подъ сждъ даже единъ простъ стражаръ, за извършено надъ васъ прѣстѣпление, *безъ да разрѣши висшето му началство*. И това е узаконено още въ II-то Народно Събрание (презъ 1880), когато княза съ консерваторитъ още не бѣше суспендиралъ Конституцията. Второто Народно Събрание нареди, щото длъжноститъ лица отъ административното и други вѣдомства да се даватъ подъ сждъ по постановление (което е почти равно съ разрѣшение) отъ надлѣжний министръ, или отъ онѣзи чиновници, отъ които тѣ се назначаватъ на службата си. Наистина, казано е въ закона, че разногласията между прокуроритъ и началството се разрѣшаватъ отъ сждѣлната властъ, но гдѣ сж тѣзи прокурори, които да се борятъ съ министри и даже съ окръжни управители?

Дойде III-то Обикновено Народно Събрание, което потъжи и онѣзи права на народа, които покойний Князь не бѣше му отнелъ съ пълномощията, които си бѣше взелъ.

Княза, съ манифеста си отъ 1 Юлий 1881, бѣше обявилъ: че доклѣ бждатъ въ сила пълномощията, *главната работа на Народното Събрание ще сж финанситъ на страната*, а г-да Г. Начевичъ, Д. Грековъ и др. поискали бѣхъ, щото *едничката работа на Събранието да сж финанситъ ни*. А прогос. Г-нъ Д. Грековъ, на банкета, даденъ на „пълномощинскитъ“ прѣдставители (1882), бѣше ги нарѣкълъ „*цѣта на народа*“, а прѣдставителитъ отъ I-то и II-то Събрания не могли били нито да раздѣлятъ плѣва на двѣ мулета. IV-то Събрание я кара лоста конституционно (съ малки исключения), но V-то, VI-то и VII-то Събрания я бѣхъ покарали прѣвъ просото. Въцари *се вътрѣшното убѣжде-*

заранъ азъ бѣхъ длъженъ да направя сто нови назначения, които е надлѣжаще да се подпишятъ.“

— Сто вакантни мѣста въ шесть часа, каза малко очудено Зюмбюланъ.

— Да, Господарю, отговори Всебърковичъ, продължавайки бържъ да пише. Спорѣдъ послѣдната статистика, ний имаме 385,657 штатни (въ бюджета прѣдвидени) служащи, 15,212 свѣрхштатни и 12,525 кандидати за свѣрхштатни, и тѣй всичко 413,394, чиновници, прѣдадени на служение на държавата. Като смѣтаме срѣдне число петгодишенъ срокъ за повишение, получаваме 82,678,80 ежегодни назначения, или 6,889,90 назначения на мѣсець, или 229,60 въ день.

— Това е цѣла войска, каза Зюмбюланъ.

— Уви! Господарю, обади се баронъ Плачковъ, като си вдигна очитъ къмъ небето; напротивъ, това е твърдѣ малко. Нашиятъ невѣрующъ народъ е тѣй мързеливъ, толковъ дебелакъ и коваренъ, щото, за да върви все по правитъ пѣтъ, трѣбвало би по двама чиновника за всѣкий жителъ: единъ да го нуди къмъ работа, а другий, да го принуждава да мълчи. Вѣрвайте, ще настане туй врѣме, и дай Боже да бжде това скоро, да не би единъ превратъ Тукъ баронъ Плачковъ си въздъхна дълбоко, отвори янфиената си котийка и измѣда съ умиление младий принцъ.

„Господарю, подвзе Всебърковичъ, осмѣлявамъ се да мисля, че Ваше Величество ще ознаменува въскрѣсанието си на трона съ нѣкои отъ онѣзи велики дѣла, които правятъ владѣтелитъ безсмъртни и ги увѣковѣчаватъ въ народнитъ скрижали. Да ошѣстливите Вашитъ вѣрно-подданици и да оставите името си въ историята, увѣренъ

ние. „*Когато видя нищо, по моето вътрѣшно убѣждение, че то трѣбва да се направи за спасението на Отечеството, казалъ бѣше покойний ни диктаторъ Ст. Стамболовъ, „ще го направя, манаръ даже да е задрѣтено отъ законитъ*.“ (Стенографически Дневници, 17 Ноември 1893, страница 141). Взе Стамболовъ всички спасителни мѣрки, доклѣ *тѣ взехъ само него!* Гдѣ е „твърдата“ рѣка, която подписа толковъ беззакония? — Отрѣзана е. Гдѣ е „далневидната“ му глава? Изчезна. А слѣдъ 18 Май 1894 въцари ли сж законността? Да говорятъ фактитъ. За самитъ войници, казватъ компетентни хора, на пр. Прѣдсѣдателя на Французската камара на 19 Януарий 1895, че и тѣ — *войницитъ вършятъ прѣстѣпление, когато изсилняватъ заповѣди, противни на основний законъ*. Какво пѣкъ вършятъ въ такива случаи по-другитъ служители на Отечеството? Думата злодѣяние може да е недостатъчна. Не искаме тукъ да изброяваме извършенитъ беззакония отъ 1894, когато ужъ се обяви, че вече ще царува *свобода и законность*. Въ тая епоха на *моралното влияние* се извършихъ тоже не малко беззакония. Ето, на пр., телеграмата на г-на Ив. Евст. Гешевъ, отъ Ловечъ до г-на К. Стоиловъ, като до неговъ другаръ, въ Министерскитъ съвѣтъ, туй Върховно Правителствено тѣло у насъ, което трѣбва да бжде образецъ на по-долнитъ учреждения, за почитание законитъ: „*Нашитъ Ловченски приятели искатъ растуриятието на общинскитъ съвѣтъ*“, — Растуряйте, господа, съвѣти; *правете полицейски избори*; вършете, въобще, беззакония, но не забравяйте, че *който има по-голяма властъ, върху него се товари и по-голяма отговорность за неправилно упражняване* тая власт. Но да се неотчайваме. Искорѣнение Стамболовщината, приндени сме да прибавимъ и Стоиловщината, Народа трѣбва да очаква спокойно. Все ще настане и у насъ единъ день, когато ще се издаватъ закони *тѣй, щото да сж свързани тѣ по-строго и съ санкцията имъ, т. е. съ принудителни и наказателни расиорѣдби за случай на неисилняванието имъ, или на нарушение това, което тѣ прѣдписватъ*.

Надѣждата, мислимъ, е тукъ. Впрочемъ, и днесъ въ Наказателний законъ има расиорѣдби, които трѣба да стрѣснатъ онѣзи чиновници, които беззаконствуватъ, като си въображаватъ, че тѣ ще останатъ не-наказани, *стига всѣкий гражданинъ да почне да си упражнява правата, които има, по закона*.

Варна, XII/96

К. Жеевъ.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Очитъ на Европа отново сж обърнати къмъ Цариградъ, гдѣто, слѣдъ прѣминаването на празницитъ, се очаква окончателното разрѣшение на всияция въпросъ за реформитъ въ Турция, който въпросъ застрашава да се

сѣмъ, това е най-благородното желание на Ваше Величество“.

— Вий сте ме разбрали добрѣ, каза Зюмбюланъ, поласканъ отъ тѣзи думи на Всебърковичъ,

— Господарю, продължи послѣдний, дѣдитъ на Ваше Величество сж основали една държава тѣй чудесна по ячината си, колкото и по своята распространность, но нищо не е направено, между това има още какво да се прави. Вече всѣкий Лапимуха е въ рѣцетъ на правителството за прѣвъ всичкий си животъ: наша длъжность е да записваме рождението му, да му дадеме образование, да го вземаме на военна служба, да го ръководимъ, да го наказваме, да го присаждаме отъ шарка, да му налагаме даждии, да го управляваме, да му даваме ордени и да го покрѣваме. Но, между неговото рождение и неговата смъртъ, колко пѣти той ни избѣгва! Колко празници има да се изпълнятъ!

— О, приятелю, извика баронъ Плачковъ, и глъташе слъзи, да Ви благослови Богъ, да благослови Той и Вашитъ начинания! Удушете тоя революционеренъ ошѣръ; отнемете му всѣкавъможность да прави ловевици, оставете му само свободата да прави добрини.

(Слѣдва.)

продължи, по древния обичай на нашите бивши владетели, „ad calendas graecas.“ Дипломатията на великите сили, въ лице на г. Нелидова, руския цариградски посланик, все още продължава да мисли, че реформите ще бъдат въведени и приложени от Високата Порта доброволно (?) и че никакви „коерситивни“ мерки не ще стане нужда да се упражняват. Вижда се, че старото изражение, какво най-големите врагове на християнската райа въ Турция сж дипломатите, се потвърждава и този път. Ето какво съобщават на европейските вярващи вестници от официозен петербургски източник:

Към Турция Европа трябва до известно време да се отнася, както търпелив кредитори се отнася към длъжника, който показва добри намерения и поради това заслужава да му се даде отсрочка. От такъв точка зрение трябва да се сгледява начина на действията на г. Нелидова, от като се е завърнал въ Цариград. Тъй като чрез някои мерки Портата се старае да докаже желание да изпълни исканията на държавите, то г. Нелидов, при всичката твърдост относително принципите, съблюдава известна сдържаност въ отношенията си съ Портата. Ето защо натякванията, които се правят по този случай от някои френски вестници, не могат да се наречат основателни.

Русското правителство, изпълнено съ мирни, умърени и предвидливи намерения, най-искрено желае възстановлението на нормалния порядък въ Османската империя, като иска, щото, до колкото е възможно, този цѣль да се достигне съ мирни средства. Прѣдъ видъ на това не може да се не обърне внимание на такъв прѣдвѣщения, като известието, че ужъ г. Нелидовъ се билъ върналъ въ Цариградъ съ инструкции да уреди въпроса за Дарданелитѣ. Рѣшението на този въпросъ, безъ съмнѣние, не съставлява непосредствената частъ отъ възложено му поръчение, но обстоятелствата могатъ да го принудятъ да се заеме и съ подобна една задача. Ако Портата вземе въ внимание исканията на Европа, то на държавитѣ, не изключая и Русия, нѣма да имъ се окаже никаква полза да възбуждатъ въпроса за Дарданелитѣ, но ако дотрѣбва да се прибѣгне къмъ принудителни мерки, послѣдствие на които ще се яви встъпването на европейскитѣ ескадри въ Босфора, то въ такъвъ случай рѣшението на този въпросъ ще се окаже неизбежно и Русия, разбира се, ще поиска щото то да стане на условия, които ще гарантиратъ безопасността на черноморскитѣ й портове и черноморската й флота. Прѣдвѣрженото обещание на такъвъ трѣнливъ въпросъ, докарало би само възмущения и повлияло би неблагоприятно на устойчивостта на съгласието на държавитѣ относително свършването на турския кризисъ.

Сжщото, или почти сжщото пишатъ отъ Цариградъ на единъ виенски листъ:

„Между посланицитѣ на великитѣ държави въ настояще време владѣе пълно еднодушие. Едноврѣменно съ проекта на реформитѣ въ полза на християнскитѣ подданици на Султана, посланицитѣ сж изработили прѣдложения, твърдѣ изгодни за мюсюлманското народонаселение и за турскитѣ дѣлжностни лица. Като постъпватъ така, посланицитѣ сж се ръководили отъ желанието да убѣдятъ Абдулъ-Хамида въ това, че никаква религиозна агитация държавитѣ не поощряватъ, а иматъ исклучително прѣдъ видъ прѣобразованието на общия административенъ строй на Османската империя и то въ нейния интересъ.“

Plus ça change, plus c'est la meme chose би могълъ човѣкъ да каже, като чете всичко горѣизложено, ако не му се свиваше сърцето отъ болѣсть при мисълта, че толкова български, арменски и грѣцки жертви на турския фанатизмъ не можахъ съ нищо да облѣгчатъ, участъта на нашитѣ сънародници отвѣдъ Рила и че идущата пролѣтъ, повидимому, ще ги заваря все въ досегашното имъ ужасно положение на безправни роби. . . .

Едно само, макаръ и твърдѣ слабо за сега, утѣшение могатъ да иматъ злочеститѣ наши братия македонци, и то е, че при всичката пасивностъ, безучастностъ и индиферентностъ на дипломатитѣ къмъ тѣхната нещастна съдба, въ Европа все се намѣрватъ свѣтли умове и велики сърдца, които не прѣставатъ да съчувствуватъ на тѣхната несправедлива борба за свобода и до клейматъ както подобава тѣхнитѣ угнетители. Ето какво узнаваме, напр., отъ единъ английски либераленъ вѣстникъ:

По случай осемдесетгодишнината на рождени денъ на г-жа Гладстонъ, въ Ховарденския замокъ се е състояло освѣщеніето на една нова черква. Въ числото на дошлитѣ въ Ховарденъ депутации имало и една многочислена депутация отъ арменци, които сж поднесли на Г-жа Гладстонъ за украшение на черковата раскошна стѣкла, съ живописъ въ готически вкусъ. Гладстонъ побързалъ да се обърне къмъ арменцитѣ съ една страстна рѣчь, къ която казалъ, че Англия, безъ да глѣда на нравствената си сила, въ арменския въпросъ се е ограничавала само съ изказване на своето мнѣние. Въ тоя въпросъ великитѣ държави покрили ужъ себѣ си съ позоръ; Султана, както и по прѣдъ, е величайши убийца на свѣта, турскитѣ звѣрства не сж достигнали още апогея си, но все пакъ Турция нѣма да избѣгне възмездіето, и т. ч.

За управляющия на русесото министерство на външнитѣ дѣла е назначенъ Графъ Михаилъ Муравѣвъ, досегашния руски прѣдставителъ въ Копенхагенъ, (а не г. Н. Муравѣвъ, министра на правосѣдието, както се мислеше до сега.)

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

Пріетъ вѣстникареки обичай е, щото въ началото на всѣка нова година да се дава на читателитѣ единъ общъ ретроспективенъ обзоръ на по-важитѣ събития отъ политически, общественъ, финансовъ и икономически характеръ, станали прѣвъ истеклата година, както въ областта на вътрѣшната, тъй и въ отношение на външната политика на своята и чуждитѣ държави. Едвамъ излѣзли на журналистическото поле и прѣтрупани съ материалъ по работи много по-интересни и по-свържени, ние си позволяваме да не се съобразимъ тоя пътъ съ спомѣнати вѣстникареки обичай и се надѣемъ, че нашитѣ читатели не ще ни вържатъ това за голѣмъ „кусуръ“. Вѣрни на своя девизъ да бѣдемъ точенъ отгласъ на въпроситѣ, които възбуждатъ общественното мнѣние въ всѣки даденъ моментъ, ние не виждаме причини да се придържаме о устарѣли и, може-би, не до тамъ умѣтни вѣстникарски правила, и сме увѣрени, че никой за това не ще ни обвини въ нѣкаква журналистическа „ересь“ . . .

Офицерското общество отъ Руссенския Гарнизонъ даде единъ балъ (на 31 м. Декемврий) и една танцовална вечеринка (на 6 тог), на които забавления бѣха поканени всичкитѣ по-малки русенски граждани съ семействата си. Забавленията минаха много весело, особено първото отъ тѣхъ, тъй като независимо отъ приятното развлечение което то достави на присѣтвующитѣ, то имъ даде и рѣдката възможностъ да посрѣднатъ новата година всрѣдъ единъ голѣмъ и избранъ кръгъ отъ приятели и познаници, всички съединени въ една мисълъ, възбудени отъ едно желание да бѣде настѣпващата гостенка по-весела, по честита и по-благополучна отъ улѣтѣщата въ вѣчностъ нейна сестра. . . .

Изъ града продължаватъ да се носятъ слухове за нѣкои важни размѣстования по военното вѣдомство, които слухове ние нѣмахме възможностъ да проверимъ, та не можемъ нито да ги потвърдимъ, нито опровергамъ.

Тъзи година въ Петербургъ пристигналъ единъ младежъ-българинъ, свършилъ въ Цариградския **Robert-College**, съ цѣль да постъпи въ Военно-Медицинската Академия. Учения съвъръ при Русското Министерство на Народното Просвѣщение, слѣдъ като разгледалъ аттестата (дипломата) на казания младежъ, намѣрилъ, че тя не съответствува нито на рускитѣ, нито на западни, или южно-славянскитѣ „зрѣлостни свидѣтелства“ (за матуритетъ) и, по тѣзи причини, призналъ за невъзможно приеманіето на Робертъ-Колежския вѣспитаникъ въ Военно-Медицинската Академия.

Съобщаваме горното за свѣденіе на интересующитѣ се.

По знаменитото разрѣшение на офицерско емигрантския въпросъ получихме едно частно приятелско писмо изъ София, отъ което правимъ слѣдитѣ интересни извлечения: „Общото впечатление тукъ е, че съ подобно рѣшение на емигрантския въпросъ, правителството гони цѣлѣта, както се е изразилъ и военния министръ прѣдъ събранието на „дивизионеритѣ“, да не даде възможностъ на емигрантитѣ да постъпватъ на българска служба, защото г. Стойловъ, очевидно, мисли, че не ще се намѣри никой лудъ, който да си дава оставката отъ Русия за да дойде да подсмърча тука по канцеляриитѣ до като се открие ваканция. Наистина, за очи може и да се приеме нѣкой, но такъвъ или ще трѣбва да се ползува съ протекцията на силнитѣ на денѣтъ, като Вазова напирѣмъ, или ще трѣбва да спечели благоволеніето имъ съ нѣкое унижение. А за болшинството редоветѣ на българската армия сж заkritи. . . .

Наистина, казватъ че самото русско правителство било недоволено отъ това рѣшение на въпроса, но то не можало да наложи друго, тъй като се пазяло да бѣде лоялно и да се не бѣрка прѣко въ нашитѣ работи.

Мнозина вѣрватъ, въ това число и азъ, че правителството е надало всевъзможни обѣщания въ Петербургъ и Москва, които сега желае подъ каквото и да е благовиденъ прѣдлогъ да избѣгне или да отложи изпълнението имъ за по наслѣтъ. Едно лице, стоящо близоко до правителственитѣ хора, ми казваше недавно, че тъй като нито руситѣ не вѣрвали на Стойлова, нито той тѣмъ, то на послѣдния много се ревнило отново да възстанови старитѣ отношения между София и Виена и работата била само тая, че вратата въ Голбургъ биле още затворени за княза. Въ очакванието на тая минута, за която се стараяли всичкитѣ многобройни наши западни доброжелатели, Стойловъ си докаралъ едно напълно послушно събрание, което не само да не прѣчи на неговитѣ планове, но и да имъ спомога даже. Когато се сключилъ търговския договоръ, ми каза сжщото лице, когато се отворятъ портитѣ на австрийския палатъ и когато руситѣ не изпълнятъ нѣкой капризъ на българското правителство, или не напратъ отново наздравица въ палата за здравіето на княза, какво това стана вече веднѣжъ, г. Стойловъ ще ритне руситѣ и ще си управлява по методата, която той и Начевичъ сж прѣподавали на Стамболова.

Близко е до ума, че и отлаганіето рѣшението на емигрантския въпросъ, може да има свързка съ тия намерения на правителството. Въ всѣкий случай азъ ще обърна вниманието ви върху тоя фактъ, че емигрантския въпросъ, тъй както е той разясненъ отъ полковника Иванова, и както може да се разбере отъ допълнителния законъ за пенситѣ, има за цѣль не заврѣжданіето имъ, а, на-

противъ, да не се тѣ вѣрчатъ. И наистина, кой е оня офицеринъ, отъ служажитѣ днесъ въ Русия — си мисли прѣвителството — който ще се рѣши да си даде тамъ отсрочката и на свой рискъ и страхъ да дойде, да подава прѣшение за постѣпване и да чака кога ще се открие ваканция за него? Или кой е оня офицеринъ, който ще напусне службата си тамъ, та да дойде да го пенсиониратъ въ качество на ротенъ командиръ (каквито сж повечето отъ емигрантитѣ) или на субалтерни офицеринъ? Като иматъ три години срокъ прѣдъ себе си, не ще ли всѣки да чака да види, какво още може да стане за това врѣме. Даве ако се прѣдположи, че тѣ нѣма да бѣдѣтъ произведени въ щабъ офицери, понеже повечето отъ тѣхъ сж щабъ-капитани, правителството все има право да се пита не ли бѣде по износъ за тѣхъ да прослужатъ още три години къмъ оня изслуженъ срокъ за пенсия, съ който тѣ може днесъ да се завърнатъ и да се утѣшава съ мисълта, че слѣдъ този срокъ никой не има претенциитѣ да го приематъ въ армията.

Повтарямъ още веднѣжъ да кажа, че както дѣйствието и рѣшитѣ на самото правителство, тъй и смисълъ на тѣхнитѣ распорѣди, иматъ очевидна тенденция, не рѣшатъ, а да забъркатъ емигрантския въпросъ до такава степенъ щото рѣшението му да стане невъзможно кога да е. . . .

Пишатъ ни отъ Петербургъ, че разрѣшението на офицерско-емигрантския въпросъ, за което ние говоримъ въ миналия говоримъ и въ дѣшния си брой и съ което не могатъ да се нахвалятъ правителственитѣ вѣстници, произвело тамъ най-отвратителното впечатление.

„Въ офицерско-емигрантскитѣ кръгове — пише нашия дописникъ — г. Стойловъ и неговото парламентско мнозинство се наричатъ „гъзобѣдѣжии“, по-пескуни и отъ самия Стамболовъ и отъ неговитѣ едноврѣмешни агове, а рѣшението на въпроса — най-ужасната неспособностъ, която можеше да извърши едно такитѣ — русофилско правителство. Всички сж на мнѣние, че ако, при прѣдшното „законче“ за амнистията, заврѣщаніето на емигрантитѣ бѣше твърдѣ затруднително, то, слѣдъ закона отъ 21 Декемврий 1896 год. — това заврѣщаніе става рѣшително невъзможно. Емигрантитѣ на-да ли ще се съгласятъ да се записватъ отъ сега въ книгата на „днвалидитѣ“, когато всѣки единъ отъ тѣхъ е глѣденъ за жива и плодотворна дѣятелностъ въ рѣдоветѣ на родната си армия, която толкова много се нуждае отъ просвѣтени, образовани и интелигентни ръководители“. . . .

Отъ сжщия градъ получихме известия, какво тамъ сега се намѣрватъ артиста Михайловъ — Стоянъ, който далъ вече нѣколко концерта въ познатия салонъ на Кононова. Г. Михайловъ е родомъ българинъ. Въ концертитѣ си той често пѣе и български пѣсни, които произведи чуденъ ефектъ на слушателитѣ. „Шумнитѣ алодисменти и bis'ове, съ които биде награденъ талантливия артистъ-българинъ“, пише кореспондентина ни — „ясно показаха, че българскитѣ мелодии и мотиви силно харесватъ на петербургския свѣтъ“. Г. Михайловъ ималъ намерение да състави една руска оперна трупа и да дойде да гастролтира въ България. Надѣмъ се, че тѣзи блѣстяща идея ще срѣщне потребното съчувствие въ българската публика, тъй малко позната съ гениалнитѣ произведения на рускитѣ композитори. Ние отъ сърдце желаемъ успѣхъ на нашия знаменитъ съотечественникъ.

Вѣспитаницитѣ на Московския университетъ, живущи въ г. Руссе, сж взели инициативата да се събератъ на другарска грапеца на 12-й тог, Татянинъ-денъ, и да отпразднуватъ „имянинитѣ“ на своята „**alma mater**“. Спорѣдъ приетия обичай, тѣ канятъ всичкитѣ руски вѣспитаници, които живѣятъ въ нашия градъ, да участвуватъ въ проектируемото приятелско угощение, та по този начинъ да може да се даде единъ по голѣмъ бѣсъкъ на тържеството. Желаящитѣ да се отзоватъ на тѣзи любезна покана на своитѣ другари — вѣспитаници — на старѣшното русско високо учебно заведение, се умоляватъ да обадятъ това още отъ сега, като се подпшатъ на листата, отворена за тѣзи цѣль въ адвокатското писалище на г. г. Ив. Бѣлиновъ и Илия Паликрушевъ и внесатъ прѣдварително по 10 лева за разности по угощението.

Като ставаме отзивъ на тѣзи покана, ние се ласкаемъ съ надѣждата, че всичкитѣ безъ исклучение руски вѣспитаници, живущи въ Руссе, ще се запишатъ като участници въ прѣдполагаемия банкетъ и съ своето пришествіе на него ще дадѣтъ възможностъ да се отпразнува както подобава и у насъ празника на руското просвѣщение, на което голѣма частъ отъ българската интелигенция дължи толкова много. . . .

Въ идущия брой на „Законность“ който ще излязе въ Недѣля, на 12-й тог, заранѣта, ще бѣде обявено врѣмето и мѣстото на банкетъ.

Въ брой 227 на „Руссенския Общественъ Вѣстникъ“ четемъ рѣшението на руссенския градски свѣтъ чръзъ което се назначава една коммисия прѣглѣда и оцѣни кѣщата на Г-жа Ст.

Настоящи
страници.

трѣбвало да се отчужди, за да се регулира улицата „Пансий“ и да се прокара канала отъ Гимназията до Дунава. Въ съставъ на комисията сж биле назначени г. г. Г. Губидѣльниковъ, Ил. Трифоновъ, Гену Ангеловъ и градския и окръженъ инженери. Не се минава много врѣме и комисията исплъва възложената ней миссия съ една бързина и „тевекелликъ“, рѣшително достойни за по-добра участъ. Общинския съвѣтъ, основанъ на съставения по тоя случай отъ г. г. комисаритѣ протоколъ, взема рѣшение, щото кжщата на Стефана Теодорова да се отчужди, а стойността ѝ, както и тѣзи и на мѣстото (всичко 159.29 кв. метра) въ размѣръ на 3500 лева да се исплати на собственицата, като паритѣ се взематъ отъ § 18 на миналогодишния бюджетъ. . . .

Всичко до тукъ хубаво, макаръ че срѣщу **цѣната** на отчужденото мѣсто би могло да се каже много нѣщо. Но тъй като не това е цѣлата на настоящитѣ ни рѣдове, то ние искаме да обърнемъ вниманието на читателитѣ си ето върху какво обстоятелство:

Канала, за направата на който ужъ се е отчуждила кжщата на г-жа Стефана Теодорова, оказва се, билъ прокаранъ прѣзъ кжщитѣ на г. Г. Губидѣльниковъ, Ф. Бауеръ, Ф. Бржѣтъ, Вр. Папанаоли, К. Кермекчиевъ и прѣзъ жгѣла на г. Кметовата кжща, **още прѣзъ Августъ** мѣсець миналата година и постройката му завършена **окончателно прѣзъ Септемврий**. Излиза, прочее, че не за прокарването на нѣкакъвъ каналъ е била урегулирована улицата „Пансий“, а за да излѣзе на лице кжщата на Костаки Вотици, която неотдавна благоволилъ да купи г. Руссенския „Лордъ-меръ“.

Ние се просто отвращаваме отъ този „комшийски“ начинъ на управление градскитѣ ни работи и обръщаме върху му най-сериозното внимание на почтенитѣ общински свѣтници. Нека послѣднитѣ не забравятъ, че ако руссенскитѣ граждани сж ги турили на чело на своя градъ, то това тѣ сж направили, не само да се испълни едно формално искание на закона, ами да се турятъ общинскитѣ интереси въ ржцетѣ на хора, които ще знаятъ да ги пазятъ и охраняватъ отъ посягателствата на когото и да е. Праксованието на градскитѣ срдѣства за отчуждаване кжщи и мѣста, когато тѣ сж потребни да се прѣмѣтне, почисти и освѣти града както трѣбва, е едно прѣстѣпно незачитание интереситѣ и нуждитѣ на гражданитѣ, което води подирѣ си не малка отговорностъ, а това послѣдното обстоятелство трѣбва да бѣде познато на г. г. свѣтнициитѣ. . . .

Срѣщу нова година бидоха освободени отъ руссенския затворъ, гдѣто отлѣжаваха своето наказание, височайше помилванитѣ двойца отъ виновницитѣ на едноврѣмешната руссенска панажиа Панама, г. г. Н. Винаровъ и Я. Поповъ. Неудостоившитѣ се, кой знае защо, съ подобна висока милостъ други двойца, съвиновници на първитѣ, г. г. Н. Свѣтеновъ и Г. Томадесъ, ще си излѣжатъ, казватъ, наказанието до края. На помилванитѣ, до колкото можахме да узнаемъ, е била опростена и глобата, на която тѣ сж били осждени отъ Кассационния Сждъ. Ние мислимъ да се повърнемъ върху това помилване, когато се сдобиемъ съ „Държавния Вѣстникъ“, гдѣто ще бѣде напечатанъ респективния докладъ на министра на правосждието, ако той, разбира се, бѣде публикуванъ. . . .

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Като новогоденъ подарѣкъ за своитѣ читатели, варненския вѣстникъ „Свободенъ Гражданинъ“ е издалъ една прѣинтересна притурка, въ която сж помѣстени всички по извѣстни документи, актове, писма, телеграми, записки и проч., които характеризиратъ „белгийщината“ въ най-яркитѣ нейни двоелични, насилнически и разсипнически проявления и които редакцията на нашия събратъ твърдѣ сподручливо е нарѣкла „**паметникъ на модерната епоха**“. Въ тѣзи притурка срѣщаме напечатани: писмото на Н. Ц. В. до Папата написано тѣкмо прѣди миропомазването на Прѣстолонаслѣдника, записката на княза до Стамболова за **експулзиранието** на нѣкои „каналитѣ“, дневни министри и приближени на Двореца, познатата височайша кардсбадска телеграма, телеграфическитѣ заповѣди на г. Стоилова за „изгасяние свѣтитѣ“ въ Бѣла-Слатина, г. Гешовия доносъ да се распусне Ловчански градски съвѣтъ, **частната** молба на г. Начевича до управителя на Руссенската митница за контрондиранието на знаменититѣ австрийски картофи и т. н. и т. н. Събѣтваме читателитѣ, които искатъ да рекапитулиратъ всичкитѣ тѣзи доказателства за прѣлѣтитѣ на „новата епоха“ да се сдобиятъ и прочетатъ спомѣнатата притурка на „Св. Гражданинъ“.

Въ една мажистрална уводна статия по финансовото управление на България, тайната за писанието на каквито статии е позната само на неговитѣ редактори, в. „Знаме“ разглѣдва послѣдната парламентарна рѣчь на министра на финанситѣ и, съ цифри и необорими доказателства въ ржка, я разнася въ „прахъ пухъ“. Особено силни сж сжденията на автора при критикуването на оная частъ на г. Гешовата рѣчь, гдѣто послѣдния, като констатира, че вноса на книжеството прѣзъ истеклата година се е намалилъ съ цѣли **трийсетъ милиона** лева, си позволява да каже слѣдния финансовъ и икономически абсурдъ: „Да намалението на вноса у насъ е едно добро, или зло, нѣма да разказвамъ“, казва г. Гешовъ и продължава: „Въ него има зло, има и добро (?). Злото е чисто фискално. Доброто е, че нашата мѣстна промишленостъ взе до нѣйдѣ да се развива и да удовлетворява нуж-

дитѣ на населението, та нѣма то до тамъ потрѣба да прибѣгва къмъ чуждата индустрия.“

Противъ този „абсурдъ“ както го нарѣкохме, ето що отговаря органа на г. Каралелова:

Рѣдко въ Народно Събрание отъ министерско кресло се сж произнасяли тъй тържественно думи, пълни съ такова невѣжество и шарлатания. Не знаемъ, на кое по-вече да се чудимъ, на невѣжеството или на шарлатанията. Намалението на вноса било зло фискално, а добро икономически. Всички, които сж прочели поне единъ учебникъ по Политическата Економия, могатъ да се произнесатъ върху тоя пасажъ. Почти въ всичкитѣ случаи намаляването на вносетъ показва именно мизерното материално положение на населението. То показва, че купувачитѣ не разполагатъ съ срдѣства за да купуватъ. Това е толкова вѣрно, щото економиститѣ, когато искатъ да узнаятъ положението на единъ народъ, обръщатъ внимание на вносетъ, дали той се намалява или увеличава. Това положение е безусловно вѣрно за гжсто населенитѣ страни, като Съединенитѣ Штатове и Руссия. По-малкитѣ срдѣства прѣдизвикватъ по-малка консомация, а слѣдователно, и по-малкъ вносъ. Ни единъ економистъ никога нѣма да се радва на по-малка консомация отъ страна на единъ народъ.

Да, но г. Каралеловъ, очевидно, забравя, че г. Гешовъ не е отъ онѣзи економисти, които той е челъ и познава. Нашия министър на финанситѣ е „белгийски“ економистъ, а това послѣдното обстоятелство не бива по никакъвъ начинъ да се забравя. . . . У „белгийцитѣ“, както е извѣстно, и економията, и логиката и политиката, на дори и граматиката сж своеобразни и . . . „белгийски“. . . .

Поради урѣжданieto на нѣкакви редакционни и абонатски смѣтки, Д-ръ В. Радославовъ съобщава на приятелитѣ и съпаризантитѣ си, че в. „Народни Права“, органа на тѣй-нарѣчената радославистеска фракция у насъ, не ще излиза до края на настоящия мѣсець.

До почитаемота Редакция на в. „Законность“.

Молимъ помѣстете въ Вашия вѣстникъ слѣдния ни отговоръ къмъ г. Д-ра Чапѣрова.

Въ 11 брой на в. „Законность“ руссенскитѣ лѣкари сж очудване прочетохъ едно анонимно обявление, автора на което, скритъ задъ аптеката „Корона“, се прѣпорѣчва на публиката, че лѣкувалъ бленорагия по най новата метода въ продължение на 10 дена. Ако авторътъ на това обявление би излѣзалъ съ подписа си, то останалитѣ руссенски лѣкари не би могли освѣнъ да съжаляватъ, че изъ мѣжду тѣхната срѣда се е намѣрилъ единъ колега, който въпрѣки етическитѣ правила на медицината, които забраняватъ подобенъ видъ обявления, е ималъ безочливостъта да компрометира званието си, като унизжава медицинската практика до нивела на една обикновена гешефтарска афера. Защото, каква друга цѣль можеше да гони това обявление, освѣнъ чисто спекулантна, тъй като г-нъ колегата ни, вѣрваме, не ще си помисли, че ние сме толкова наивни да мислимъ, че и това обявление произлиза отъ хуманни цѣли, както той ни увѣрява за други негови подвиги. Водими отъ съображението, че задъ анонимното обявление може да се подозира всѣки отъ насъ, ний, за да се оправдаемъ отъ незаслуженото подозрѣние, че сме нанесли такова пятно на етическитѣ медицински правила, за да се оневинимъ прѣдъ справедливо, както прѣдполагаме, възмутенитѣ руссенски и други български колеги, рѣшихме да излѣземъ публично и да оспоримъ солидарността си съ такъвъ видъ обявления. Жегнатъ и изобличенъ отъ нашия протестъ, почтенния ни колега, Г-нъ Чапѣрова, се видѣ принуденъ да излѣзе отъ своята засада и, вече съ подписа си, да се защити пакъ въ в. „Законность“. И чуйте какъ се той защитава. Той мисли, първо, че само руссенскитѣ лѣкари могатъ да се възмущаватъ отъ неговата постѣпка и не иска да вѣрва, че всякой честенъ български лѣкаръ ще я осжди. Какво хубаво мнѣние си е съставилъ господство му за българския лѣкаръ! Второ, като не му е било възможно да защити постѣпката си, той зель да се оправдава както оня крадецъ, който, за свое оправдание, не се стѣснjava да каже, че не билъ само той, който кралъ. Постѣпвали ли сж други наши колеги гешефтарски или не, това насъ въ дадения случай малко ни интересуваше. Ний протести-

рахме, не защото г. Чапѣровъ е далъ подобно обявление, не защото се страхуваме, че той ще ни отнеме клиентитѣ, а протестирахме, отъ една страна за да махнемъ отъ себѣ си подозрѣнието, че сме солидарни съ такива постѣпки, а отъ друга—да искажемъ съжалението си, гдѣто единъ младъ нашъ колега се туря нарѣдъ съ Филиповича, Цв. Доктора (първия български масиоръ) или съ парижкитѣ *médecins des pissoirs*. !

Нъ Г-нъ колегата ни не се е задоволилъ само съ тия свои quasi—оправдания. Той е намѣрилъ за добръ да каже още нѣщо по нашъ адресъ, и тамъ той достига върха на безочливостъта. Той се хвали че е свѣршилъ Парижкия факултетъ, съмнѣва се, че и ний можемъ да знаемъ методата на Жане за лѣкувание бленорагията, и ни кани да идемъ *in congre* въ амбулаторията му за да ни научи на занаятъ. Какво безсрамие, каква надутостъ отъ единъ лѣкаръ, който едвамъ прѣди година и половина е напустналъ университетската скамейка! Или г. Чапѣровъ мисли, че само парижкия факултетъ е, който дава добри лѣкари? Нека знае, г-нъ колегата ни, че отъ *всѣки* университетъ, нарѣдъ съ добритѣ лѣкари, сж излизали и излизатъ и такива, които срамѣтъ университета си, зашто доброкачественостъта на единъ лѣкаръ не зависи само отъ факултета, въ който се е училъ, нъ и отъ личнитѣ достойнства и дарби на ученика.

Що се касае до методата на Жане, то нека знае г-нъ Чапѣровъ, че въ Руссе тая метода се практикува отъ лѣкаритѣ много по рано отъ него, тъй щото ние нѣмаме никаква нужда да я учимъ тепърва. За доказателство прѣпорѣчваме му да се обърне къмъ гражданската и военната болница въ града и тамъ той ще научи мѣжду другото и такива нѣща, които съвсѣмъ може би не подозира за прѣхвалена-та своя метода.

Свѣтваме го да се справи още и у други автори (Finger, Magnus Möller, archiv. für Dermatal und Syphilis XXXV Bd. 1 Heft, 1896 и проч.) и да не бѣде толкова голѣмъ сангвиникъ—най добрия знакъ за неговата неопитностъ при употреблението на нови методи за лѣкувание изобщо.

Най-сетнѣ, като върхъ на незачитание и най-елементарнитѣ етическитѣ медицински правила, прочетохме едно обявление въ в. „Законность“, брой 18 подписано отъ 9-ма анонимни пациенти на д-ръ Чапѣрова, въ което послѣднитѣ благодарѣтъ и хвалятъ послѣдния, за дѣто ги билъ излѣкувалъ. Това обявление, излѣзло една недѣля слѣдъ послѣдния отговоръ на нашия колега съ цѣль, види се, да се уголѣми още повече значението на казаното въ отговора му и да се удари още една плѣсница на руссенскитѣ лѣкари, ще да е станало безъ съмнѣние, съ негово знание и съгласие.

А сега, нека бѣде позволено и намъ, като по-стари доктори, да дадемъ единъ свѣтъ на г-на д-ръ Чапѣрова, нашия най-младъ колега.

За да поставятъ своето съсловие на висотата на неговото положение, за да дадатъ на обществото да разбере, че лѣкаритѣ по своитѣ знания, по трудътъ и срдѣствата, които сж положили за да добиѣтъ тѣзи знания, по опасноститѣ на които сж тъй често изложени, по самотвърженостъта, що се изисква отъ тѣхъ, иматъ пълно право на едно особено внимание отъ страна на публиката, което могатъ да добиятъ само тогава, обаче, когато знаятъ какъ да си го спечелятъ, какъ да го наложатъ, така да кажемъ, на обществото, когато съ постѣпкитѣ си покажатъ, че стоятъ надъ нивела на гешефтарскитѣ сдѣлки и когато умѣятъ да пазятъ своето достолѣние и колегиална солидарностъ при упражнение на своята медицинска практика, за всичко това, казваме, въ всичкитѣ по-стари медицински общества сж се съставили правила, сж се писали ръководства (*Le médecin* отъ *Dechambre* и др.) та по този начинъ въ медицинското съсловие сж добили право на гражданство извѣстни етически понятия, прѣстѣпванието на които оклеймjava съ позоръ онѣзи, които не се съобразяватъ съ тѣхъ, или ги нарушаватъ. Тия правила сж били дискутирани и въ нашитѣ и въ чуждестраннитѣ списания (медицина, медицинска бесѣда, рѣшението на *Wiener ärztelkammer* и др.) и при всичко това, вие, г. Чапѣровъ, сте прѣстѣпили нѣколко отъ тия постановления, които считаме за дългъ да ви укажемъ:

I-о. Вий сте позволили да се обявява за сж-

ществуванието на вашата амбулатория по дѣтски болѣсти *повече отъ 3 пѣти*, въпрѣки постановлението, (*Wiener ärzte-kammer*) което гласи, че счита за недостоеенъ за лѣкарското звание оня, който дава обявления въ вѣстници (исключая лѣкарскитѣ), пжтеводители, пжтеуказатели, календари (исключая лѣкарскитѣ), летящи листовѣ, циркуляри, хотелни плакати и други подобни, като, или само позволява публикуванието имъ или не го забранява, ако му е било възможно. Исклучение се прави за 1—3кратно обявление въ обикновеннитѣ вѣстници, или за испращание единъ пжтъ циркулярно за стабилиране въ нѣкое мѣсто, за възрѣшание отъ дълго отсъствие, или за промѣняване жилището.

II-о Съ обявлението отъ 9-мата ваши пациенти, вий сте прѣстѣпили друга една точка отъ тия постановления, която гласи, че счита недостоеенъ за

лѣкарското звание оня, който накарва излѣкуванитѣ отъ него, или застѣпнициитѣ имъ, да му печататъ публични благодарности, или не забрани напечатванието имъ ако му е било възможно.

III-о. Съ обявлението, че лѣкувате бленорагията за 10 дена по най нова нѣкаква метода, вие прѣстѣпвате 3-я една точка отъ постановлението, която гласи, че счита недостоеенъ за лѣкарското звание оня, който се стрѣми, чрѣзъ популярни рефекати или сказки, да прѣпорѣчва личната си лѣкарска дѣятелност, или туря името си на медикаменти или лѣчебни методи, въ очевиденъ ушрѣбъ за другитѣ лѣкари, медикаменти, или лѣчебни методи.

IV. Най-сетнѣ вий прѣстѣпвате и друга една точка отъ постановленията, която гласи, че счита недостоеенъ за лѣкарското съсловие оня, който поставя прѣдъ вратата си пазарски фирми, или, посрѣд-

ствомъ мѣстото кждѣто сж тѣ поставени, обрѣща вниманието на публиката върху себе си. А вий сте турили прѣдъ вратата на амбулаторията си двѣ такива.

Слѣдъ всичко това, ний смѣемъ да се надѣемъ, че като си съзнаете погрѣшкитѣ, вий ще се постараете за въ бѣдѣ да се отнасяте съ приличното уважение къмъ вашитѣ колеги и ще трѣгнете по указанитѣ отъ медицинската етика правила, които сж достояние на всѣки солиднообразованъ и съ достаточна опитностъ лѣкаръ. Само въ такъвъ случай ний ще з.бравимъ станалото и ще ни бѣде приятно, ако можемъ съ единъ още младъ колега да проживѣемъ по нататѣкъ въ най-добри колегиални отношения.

Това е нашата послѣдняя дума, слѣдъ която ние се отказваме вече да се распраяме съ Васъ . .

Отъ Руссенскитѣ лѣкари

РЕЗОЛЮЦИЯ

Земена на митингътъ, свиканъ отъ Одринското-Прѣселенско Дружество „СТРАНДЖА“ въ гр. Варна на 29 Декемвр. 1896 г.

Днесъ на 29-ий Декемврий 1896 год., по покана отъ Одринско-прѣселенското дружество „Странджа“ ний, Варненскитѣ жители на брой 5000 състоящи отъ прѣселници изъ Одринскій Вилаетъ, отъ Македония и отъ други страни изъ турската империя, отъ мѣстни—Варненски—граждани и жители отъ другитѣ части на свободна България, се събрахме на **митингъ** и като изслунахме ораторитѣ върхъ положението на Турция и участъта на живущитѣ въ нея наши еднородци, които самата турска власть, за отличие отъ господствуващата и тиранствующата турска нация, официално нарича **раи**, и

Като земахме прѣдвидъ лошото положение на Християнскитѣ и другитѣ немюсюлмански **народи** въ Турция, особено това на Македония и Одринскій вилаетъ, положение, при които тия народи въ продължение на цѣли петъ и повече вѣка сж принудени да пжшкатъ подъ страшни истезания—нравствени и физически звѣрства, да даватъ само данѣкъ и да живѣятъ въ **робство**;

Като земахме прѣдвидъ, че турското владичество надъ християнскитѣ и другитѣ немюсюлмански народности, въ всичкитѣ поробени отъ Турция страни и особено Балканскій Полуостровъ (въ Одринско, Македония и Армения) е едно искусственно, безъ традиция, безъ никакви естествени врѣзки съ подчиненитѣ **народи**, едно чуждо съвършено несправедливо за тия **народности** владичество;

Като земахме прѣдвидъ, че отъ това владичество, базирано на грубиятъ деспотизмъ, на варварството и робството за подчиненитѣ **народи**, не може да се очаква друго освѣтъ гнѣтъ, мизерия, мжки, грабежи, растрѣлвания, бѣсилки, клане, и позоръ;

Като земахме прѣдвидъ, че турското правителство не се грижи за повдигането културата на подчиненитѣ си **народности** и, че то не само игнорира културното развитие, но умишлено му прѣчи, като се противопоставя на цивилизацията и науката въ турската империя;

Като земахме прѣдвидъ, че Европа еднакво съ насъ вижда и съзнава това толкова лошо положение на християнитѣ въ Критъ, Армения, Македония и Одринско, и заради това еднакво се интересува, шото Турция да въведе реформи въ владенията си;

Като земахме прѣдвидъ, че ний исторически, логически и фактически сме съ вече убѣдили, че никакви реформи неше реформиратъ Турция, че никакви реформи неше ъ направятъ по згодна за животъ, покровителство и развитие на християнскитѣ и другитѣ съ свободенъ духъ подчинени ней народи; че никакви реформи не ще направятъ турцитѣ и турското правителство по малко жадни за кръвъ и за пари;

Като земахме прѣдвидъ, че Турция никога фактически и искрено, сама неше да въведе каквито и да сж реформи въ полза на подчиненитѣ ѣ робски **народности**;

Като земахме прѣдвидъ, че каквито и да сж реформи въ Турция, ще бѣдѣтъ въведени само тогава, когато Европа употребѣи надъ нея физически—съ оръжие—насилие.

Като земахме прѣдвидъ, отъ друга страна, че никакви паллиативни реформи въ Турция, неше умиротворятъ подчиненитѣ на Турция **народности**, защото тенденцията въ развитието на съврѣменнитѣ общества и народи, а слѣдователно и тая на подчиненитѣ на Турция **народи**, е пълната автономия и независимостта имъ;

Като земахме прѣдвидъ, че сега при туй немошно и безисходно положение на Турция—банкрутирала морално, и финансово—е врѣмето, когато Европа трѣбва и може да помогне на огнетенитѣ и робски подчинени на султана християнски народи;

Като земахме прѣдвидъ, че ако въ 1856 година Европа на Парижскѣ конгресъ „призна за необходимо съществуванieto на цѣлостта на турската империя и запазването на тая цѣлостъ“, то сега слѣдъ Сан-Стефано, слѣдъ Берлинскѣ конгресъ, слѣдъ вѣстанията и кланията на Македония, Армения, Одринско, Критъ и пр., когато Европа се увѣри, че Турция не жалае да подобри положението на робитѣ си—поданици и, че тя е обрнала подчиненитѣ си страни на човѣшки касаници, е врѣме, когато Европа трѣбва да признае, че „запазването на цѣлостта на турската империя“ само за хатѣра на Султанъ Хаида, е врѣдно, не човѣшко и несправедливо, и

Като земахме прѣдвидъ, че Европейскѣя ареонагъ трѣбва вече строго, сериозно, опрѣдѣлено, категорически и справедливо да се произнесе върху сираведливитѣ искания за пълта автономия и независимостъ на поробенитѣ отъ Турция **народи** и да признае, че само упразднуването на Балканскѣ Полуостровъ отъ Турция, само отстѣпването Македония на Македонцитѣ, Южна-Тракия на Тракийцитѣ Критъ—на Критянитѣ, Армения на Арменцитѣ и пр. ще разрѣшатъ окончателно Источний въпросъ, колкото се касае до Турция; Като земахме прѣдвидъ и прѣшенитѣ случаи отъ варваризма на турската власть съ Родопскитѣ 29 затворници—Македонци и Тракийци, съ случкитѣ въ Мустафа-паша, Гелиболъ, Лозенъ-градъ и пр. и съ затварянieto въ Одринскитѣ зандани на уклеветенитѣ и невинни Мустафа-Пашански учители: Табаковъ и Чолаковъ (Кириязовъ) и падарина Кириязъ Димитровъ, на които не само Българското правителство, нъ и Дипломатията трѣбва да помогне, като се загрижи за тѣхната участъ и направи постѣпки за тѣхното немедленно освобождение отъ затворитѣ,

Р ѣ ш и х м е:

1) Да се обърне вниманието на акредитиранитѣ Посланици на Великитѣ Сили при Високата Порта, които сж натоварени и сега засѣдаватъ и работятъ върху въпроса за въвѣжданieto реформи въ турската империя, че Християнскитѣ и другитѣ робски на Турция народи особено Македонцитѣ и Тракийцитѣ, не чакатъ по други реформи отъ своята пълна автономия и независимостъ; че тия **народи** считатъ за измама всѣкакви реформи, каквито Турция би общала и, че тѣ неше се умиротворятъ, до като не извоюватъ пълната си политическа свобода, своята независимостъ и своето самоуправление.

2) Да се помолятъ тия посланици да рѣшатъ въпроса за въвѣжданieto реформи въ Турция окончателно и въ смисълъ на ликвидирание турската империя въ завоеванитѣ ѣ и узурпирани области т. е. да се застави тя да испраздни Балканскѣ Полуостровъ, Армения и пр., като се оттегли въ чисто мюсюлманскитѣ си Азиатски области, като се оставятъ свободни и независими Южна-Тракия, Македония, Албания, Армения и пр.

3) Да се извѣстѣтъ акредитиранитѣ при Високата-Порта Посланици на Великитѣ Сили, че настоящата ни постѣпка прѣдъ тѣхъ, като постѣпка лѣсна, е послѣдната, обаче ако тя не се уважи, **Народътъ** ни ще се счита свободенъ отъ всѣкакви мѣжду народни нравствени и юридически задѣлжения, аще основа на **Законността на Революцията** при невъзможността на еволюцията, ще се счита за неотговоренъ за всичкитѣ демонстрации, които не прѣдприеме за добиванieto по насилственъ начинъ, човѣшкитѣ правдини,—политическа свобода и независимостъ—за заробенитѣ **Народи**.

4) Да се помоли Българското правителство да не пропуса случаитѣ, които му се даватъ (както е тоя) да се застѣпи най енергически (даже съ оръжие въ рѣжа) за правдинитѣ, за свободата и независимостта на поробенитѣ отъ Турция братски намъ **народи**, като ягко вѣрва и всѣкога расчита на мощта и подѣржката на **народа** въ свободната ни татковина, особено когато е за свободата и независимостта на неосвободената.

5) Да се помолятъ както Българското правителство, така и акредитиранитѣ прѣдъ Високата Порта на Великитѣ сили посланици да се застѣпи най енергически за освобождението отъ затвора Родоскитѣ 29 мѣченици и Одринскитѣ затворници: Табаковъ, Кириязовъ и Кириязъ Димитровъ.

6) Упѣломошава се бюрото на митинга заедно съ настоятелството на Друж. „Странджа“ и гражданитѣ: **Н. Драгулевъ, Н. Ралчевъ и Ранковъ** да подпишатъ тая резолюция и да я испратятъ: а) До акредитиранитѣ въ Цариградъ при Високата Порта на Великитѣ сили Посланици: Русскѣ Френскѣ, Английскѣ, Германскѣ, Австро-Унгарскѣ и Италианскѣ; б) До българското правителство; в) До свобододобивитѣ и достойни застѣпници на прѣдинитѣ на **затворенитѣ народи**: Графъ Игнатиевъ въ Ст. Петербургъ (Руссия); Г-нъ Гладстонъ въ Лондонъ (Англия) и Г-нъ Нелидовъ въ Ц-градъ; г) До Високата Порта за свѣдѣние и д) До всички важни иностранны вѣстници.

Прѣдсѣдатель на бюрото на митинга: **Капитанъ П. Кирияковъ.**

Членове: **П. Джоновъ, Я. Филовъ.**

Настоятелството на Дружеството „Странджа“: Прѣдсѣдатель **Н. Драгулевъ** Подпрѣдсѣдатель: капитанъ **П. Кирияковъ, М. Ковачевъ** Членове: **Гр. Ланджевъ, Димо Стояновъ, Р. Попповъ, Гр. Петровъ, П. Стамовъ** Дѣловодителъ: **Н. Тодоровъ.**

Пълномощници на гражданитѣ съставляющѣ митинга: **Н. Драгулевъ, Д. Ралчевъ, Б. Ранковъ.**

Отговоренъ-печататоръ: **Д. Коларовъ.**

Руссе, Типо-Хромо-Литография на **Дробнякъ & Кръстевъ.**